

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Sigillum animarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

CONSIDERATIO II.

*Vulnera Christi**Sigilla animarum.*

*Cant. 8.
v. 6.*

Pone me ut signaculum super cor tuum,
ut signaculum super brachium tuum: ait
Crucifixus, & vulneribus perfossus Sal-
vator, ex unanimi SS. Patrum con-
sensu. Sacra Domini vulnera tot San-
ctorum corporibus fuisse ab ipso im-
pressa, evidens argumentum nobis est
magnopere illi placitum, si & nos
corda, animosque nostros illis obli-
gnemus.

*Brev. Rom.
in festo
Stigm.*

Sigillaturam hanc, uti loquitur D.
Bonaventura, S. Franciscus in carne
sua, quasi ad ignis liquefactivam virtu-
tem præparata, à Seraphico crucifixo
accepit. In manibus namque ac pedi-
bus ejus, apparuerunt signa clavorum
ipforum, capitibus in interiori parte
manuum, & superiori pedum apparen-
tibus, & eorum acuminibus existenti-
bus

bus ex aduerso. Dextrum quoque latus, quasi lanceâ tranfixum rubrâ cicatrice obductum erat, quod sæpè sanguinem sacrum effundens, tunicam viri sancti respergebat.

Licebit mihi vulnerato, ac sigillato Francisco tâtisper immorari. Dico itaque Michaëlem Archangelû, cum Luciferi superbia, pro divinæ gloriæ zelo decertantem, exclamasse, *Quis ut Deus?* Neque Dei Majestati similis quispiam inventus est, aut potest inveniri. Decertat & Dei amor cum homine, & exclamat; *Quis ut Iesus?* Respondet Humilitas, Franciscus; vulneratus ut Iesus, signatus ut Iesus, pauper ut Iesus, mitis ac humilis ut Iesus, quem Iesus in manibus suis descriptum habet, qui & Iesum in manibus suis descriptû gerit; Salvatoris sui vivû exemplar: de quo canebat piè, & ingeniosè Horatius Tursellinus è Societate nostra;

Exue Franciscum tunicâ, laceroque cucullo,

Qui Franciscus erat, jam tibi Christus erit.

Frâncisci exuvijs (si qua licet) indue Christum,

Iam Franciscus erit, qui modò Christus erat.

*Quid cœlestis amor non audes? fingis amantes
Arte nova, effigies ut sit amantis amans.*

Sed ad sanctas Virgines, eodē hoc sigillo à Domino signatas, transeamus.

*Brev. Rom.
29. Ap.*

S. Catharina Senensis, cūm Pisis moraretur, die quodā Dominico, refecta cibo cœlesti, & in ecstasim rapta, vidit Dominum Crucifixum, magno cum lumine advenientem, ex ejus vulneribus quinque radios ad manus, pedes, ac latus suum descendentes; sed Dominum precata, ne cicatrices apparerent, radii colorem sanguineum in splendidam, ac puram lucem mutarunt, ita ut à vi vulnerum ingentem quidem dolorem senserit, sed signa illorum cruenta non apparuerint.

*Barth. Fiz.
in vita ejus
19. Nov.*

Circa annum Domini millesimum, ducentessimum, sexagesimum, in pago Spalbeeck, patriæ Leodiensis Teutonice, Elisabetha virgo admirandæ sanctitatis signis claruit. Hæc à tenera ætate, vix dum quinquennis, eâ fuit corporis infirmitate, ut nec gradum vîquam promovere, nec in pedes erecta posset consistere. Sed imbecillum corpus

pus vegetebat animus, qui miro conatu ad arduum altissimumque virtutis fastigium nitebatur. Primus ac præcipuus illi gradus fuit, per assiduam meditationem cruciatuum, quos Salvator nostri causâ perpeffus est, Deo se gratam, acceptamque reddere. In hos quando animum intendebat, vi tantâ se mens efferebat, ut corpus illâ, quam diximus, ægritudine prostratum erigeret, & per cubiculum commodè, nullo adminiculo inambularet, flagris se cæderet, pugnis contunderet, capillos evelleret, aliaque de se supplicia sumeret, prout ea de patiente suo Salvatore meditabatur, ut externo etiam schemate se illi quàm simillimam exhiberet.

Sed ut propiùs ad rem nostram veniamus, de illa ita scribit Philippus Abbas Claravallensis: Cùm fortè, inquit, per Belgium, instituti nostri familias inspicerem, audivi multa de virgine quadam Elisabetha nomine, quæ nisi prudenter explorata, fidem mereri nō viderentur. Exploravi, & dictis majora

ra deprehendi. Primùm hoc constat, impressa corpori Virginis esse Dominicæ Passionis stigmata, è quibus plerumque, potissimùm diebus Veneris, ceu è recentibus vulneribus cruor promanet, & quandoque ebulliat. Rotunda sunt manuum pedumque vulnera, lateris oblongum. Ipse ego, lociique Abbates, ac Monachi, nocturnis, aliisque horis, cruorem animadvertimus oculis effluentem, ac perfundentem amictum lineum, quem vestibus superinduit. Notavimus præterea, quodam Veneris die, per apertam in latere vestem, sanguinem scaturire non omninò purum, sed velut aquâ mixtum, ut & in hoc Salvatore suo similis esset. Hæc Philippus Abbas. Francisco, Catharina, Elisabethæ, addere possem Gertrudem, Liduvvinam, Luciam Ferrariensem, & longè plures, quarum corporibus vulnera sua impressa Salvator voluit, ut constet velle eum illis corda, animasque nostras signari. id quod istis verbis apertè declarat, cum ait: *Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super*

Cant. 8.

per

per brachium tuum, ubi Hebræi, pro signaculo legunt sigillum, vel annulum, qui pro sigillo servit.

Est autem sigillorum, & annulorum varius usus, & finis, uti bene observat Cornelius à Lapide Societatis nostræ pius, doctus, & eruditus Sacræ Scripturæ Interpres. 1. Regum & Principum sigillo pecunia notatur, & cuditur. 2. annuli, seu sigilla nobilitatis, & antiquitatis familiarum sunt monumenta. Ita Augustus, Magni Alexandri imaginem, pro sigillo, in annulo gestabat, perinde atque si ab ipso genus duceret. 3. annuli sunt testimonia auctoritatis, & potestatis. Amano Assuerus Rex non secus, atque alteri sibi annulum suum dederat. 4. quod servatum, quod nostrum esse volumus, annulo, seu sigillo obfirmamus. 5. annuli notæ sunt amoris, quorum gemmis, aut scutulis amici, vel tesseris, vel vultus suos insculpunt, eosque sinistræ manus digito, quem cordis nuncupant, inserunt.

*Esth. c. 3.
v. 10.*

Optat ergo Salvator nobis sua vul-
nera

*Vascon. de
Reg. Lusit.*

nera sigillum, & annulum esse. Lusitaniæ Reges, uti & Ordines aliqui religiosi, pro sigillo, seu signatorio annulo, expressis Domini vulneribus, neque alio, utuntur; sed nec possunt digniore, & pretiosiore, utpote qui Senatoris illius Romani sigillum gemmæ xx. millibus sestertiis æstimatæ incisum, longè superet: illo & nos sacrorum vulnerum sigillo, ac toto Salvatore uti debemus.

In cap. 8.
Cant.

Primò, ut cogitationes nostræ, verba, & opera iis signata, veluti moneta ac pecunia optima, probentur, & admittantur à Deo, Angelis, ac hominibus. Vult, inquit Theodoretus, *Salvator noster, ut eum pro signaculo, in contemplationibus, & actionibus nostris habeamus, notam ipsius, crucis scilicet ac vulnerum, in omnibus tum dictis, tum factis, imprimamus. Sic enim erunt, ut numismata regia, non adulterina, sed imaginem regiam præferentia. Ita Theodoretus.*

Secundò, Christo Iesu, ac vulnerum ejus sigillo, signati esse debemus, ut constet nos genus ab illo ducere. Ita

Scipio

Scipio Africanus patrem in annulo
semper gestabat. Vnde sanctus Hiero-
nymus ad Eustochium: *Quotiescunque* Ep. 22.
ait, *te vana seculi delectaverit ambitio, quo-*
ties in mundo videris aliquid gloriosum, ad
paradisum mente transgredere, & audi à
Sponso tuo: pone me ut signaculum super cor
tuum, ut signaculum super brachium tuum, &
quod es, permane, genus scilicet Christi, non
mundi, & esse incipe, quod futura es, heres
scilicet regni cœlestis.

Tertiò, annulo, seu sigillo notamus,
quæ nostra sunt, & nobis servata volu-
mus. sic omnes electi apud D. Ioannē,
signantur Crucis signo; ut constet per-
tinere eos ad Salvatorem crucifixum,
ac vulneratum, illique servandos esse;
uti Antichristi affeclæ characterem
ipfius, & notam impressam habent. Ita Lib. 2.
S. Gertrudis, præter vulnera pedum, Ioannis Sp.
manuum, ac lateris, omnibus conspi- c. 4.
cua, fatebatur se in corde quinque
Christi Iesu vulneribus signatam, to-
tamque ejus esse, cuius sigillo notata
erat. *Pone me, ait Dominus, teste Ansel-* In Cant.
mo, regentem cor tuum, & cogitationes tuas, ut c. 8.
pateat

pateat

In eodem
loc.

pateat amicis te continere mea secreta , & inimicis item pateat, ab eis secreta, quæ habes, clausa esse, habeasque me rectorem in omnibus operibus tuis. Quod, quid aliud est, quam ita Christo crucifixo ac vulnerato signatum esse, ut totus illius sis, ejusque character amoris, uti loquitur Hugo Cardinalis, te ab omni alieno discernat, & in castro animæ tuæ vexillum sacratissimis ejus vulneribus distinctum, quod Lusitanis Regibus proprium est, appareat.

Observandum hîc mihi est, voluisse Dominum notâ, seu sacrorum suorum vulnerû sigillo Brigittinas Monachas singulariter sibi esse devotas. Regula enim tertia, ubi ipse ornamentum capitis illarum describit, præcipit Vitam, quâ frons, & genæ circumdêtur, & ex parte operiatur facies. Super hâc ponatur, inquit Dominus, velum de tela denigrata. Deinde super velum ponatur corona de tela alba, cui assuantur quinque particulæ de panno rubro, quasi quinque guttæ, prima particula sit in fronte, altera in occipite, tertia, & quarta circa aures; quinta in medio

medio capitis in modum Crucis. Quajussione quid aliud innuere voluit Dominus, nisi suas illas esse, quas quinque illis particulis, seu guttis, hoc est vulneribus, & sanguine suo pretioso signatas voluit.

Quartò, sigillo, seu annulo vulnerrum Domini uti debemus, ut ostendamus per illa nos multa nobis, multa aliis posse; quemadmodum Salvator ipse, per eadem, Patri suo cœlesti representata, omnia potest, & obtinet: id quod satis superque à me ostensum est in variis Considerationibus præcedentibus.

Quintò, Christum Iesum vulneratum, ac crucifixum, in æterno memoriæ, ac cordis nostri annulo, uti amici amicos in annulis circumferunt, gestamus, inquit Honorius, *cùm ejus doctrinam, ac vitam semper præsentem habemus.* sic Cicero docet, Epicuri discipulos & amicos, ejus imaginem in annulis gestasse. quantò nos meliùs in memoriæ, & cordis annulo Iesum, & hunc crucifixum circumferemus. E contra-

Lib de finibus.

Q rio

Jerem. 22.
v. 24.

rio de Iechonia ait Deus: *Virgo ego, si fuerit Iechonias annulus in manu mea, inde evellam eum.* Nunquam, ô! annulus noster Iesus, nunquam armilla vulnerum Christi Iesu, decorantium coronulam nostram, aut de manu, aut de brachio nostro evellantur, neque pro Salvatore, mundi ac vanitatis idolum signaculum sit cordis nostri.

In Mensis
26. Dec.

Sigillo hoc salutifero signatus fuit S. Martyr Constantinus. Hic natus Hebræus vidit Christianum in flumen lapsum, crucis signo vitam servasse; unde & ipse Christianam fidem complexus, ingenti Christi, crucisque amore exarsit. Impuræ puellæ crucis signo vitam ademit, mox restituit; In cruce illi vis omnis, ac pietas erat. In coenobium quoddam divino ductu cùm venisset, conspiciens Salvatoris in cruce pendentis effigiem, ejus pedibus humile osculum dedit; non ad manus, nedum ad sacrum Domini latus ausus aspirare. Quæ animi demissio tantopere Salvatore placuit, ut revulsis à cruce manibus Constantinū amplexaretur, & veluti

uti devoti sibi, non servi, sed amici frō-
tem, ac cor crucis sigillo signaret. unde
accommodè S. Ambros. *Signaculum*, ait,
Christus est in fronte, signaculum in corde: in In cap. 8.
Cant.
fronte ut confiteamur; in corde, ut diligamus;
signaculum in brachio, ut semper operemur. Lu-
ceat ergo imago ejus in confessione nostra, luceat
in lectione, luceat in operibus & factis, & si
fieri potest, tota ejus species exprimat in nobis;
ipse est enim signaculum nostrum, quem, uti Ioan-
nes ait, Pater signavit Deus, flagellis scilicet,
spinis, colaphis, clavis, cruce, lanceâ,
vulneribus; ut nobili hoc, ac divino si-
gillo signati, Dominum Iesum Chri-
stum ubique, in omnibus circumfera-
mus.

At quando aptissimè hoc sigillo si-
gnabimur? illo sanè tempore, quod
nobis S. Gertrudis demonstrat. Cùm, Lib. I. Inf.
spir. c. 6.
inquit illa, festo quodam recepissem
sanctam Synaxim, mente intentâ in
Deum, & in meipsam, percepi, & sensi
animam meam, instar ceræ, igne divino
liquefactam sigillatione pectoris, ac la-
teris Christi fuisse signatam, atque ex
plenitudine divinitatis immensos ac-
cepisse

Q²

cepisse

cepisse thesauros ; Quid ni & nos eodem modo notamur ac signamur , quibus ejusdem sigilli , corporis scilicet Dominici, tanta est copia ? Concludo, & cum celeberrimo illo Deiparæ planctu orans ingemino:

*Eia Mater istud agas ,
Crucifixi fige plagas,
Cordi meo validè.*

Vt sint mihi signaculum compassionis, gratitudinis, imitationis, & amoris.

CONSIDERATIO III.

Vulnera Christi

Magnes seu electrum animarum.

Magnes ferrum trahit , & acum nauticam temperans , illâ navium cursum non minùs , quàm stellâ polari visâ , dirigit. Vulneratum cor Domini Iesu Magnes est , animas nostras ad se trahens , ut plenis bonæ voluntatis velis ad Deum, cursum nostrum dirigamus. Ita ipse Dominus testatur:

Ego,